
GENTSE MEMORIEDAGEN: 7-8-9-10 JUNI

7 Juni 1690

De visverkopers die hun handel uitoefenden op de huidige Groentenmarkt, komen zich vestigen op het Veerleplein. Voorlopig in open lucht.

7 Juni 1798

Er wordt begonnen met de slooping van de kerk der Recolletten. Nog voor het einde van de maand is alles verdwenen.

7 Juni 1801

Geboorte van Louis Minard.

Iedere Gentenaar kent natuurlijk “de Minard”, maar niet zo velen zullen precies weten wie die Louis, François, Martial Minard feitelijk was.

Zijn vader was een oud-officier van het Frans leger afkomstig van Bordeaux, die wegens gezondheidsredenen een plaatsje bekomen had bij de “Préfecture du Département de l’Escaut”.

De jonge Louis gaat studeren aan onze Academie bij Louis Roelandt die hem beschouwt als een van zijn beste leerlingen en, inderdaad, hij behaalt de Eerste Prijs voor Architectuur. Volgens de gebruiken van die tijd wordt hij triomfantelijk naar huis gebracht in de staatsiekoets van de Burgemeester.

Hij werd Professor benoemd aan de Academie van Den Haag, maar verkiest na korte tijd terug te komen naar Gent en zich hier te installeren als architect.

Het is ondoenlijk op te sommen al wat die man gemaakt heeft: ontelbare woningen, fabrieken, scholen, kastelen. Heel Vlaanderen door restaureert hij kerken en bouwt er talrijke nieuwe. Vanzelfsprekend bouwde hij ook woningen in Gent, waaronder het prachtig Hotel d'Alcantara op de hoek van de Gouvernmentstraat en het Jodenstraatje. Dat vond evenwel geen genade in de ogen van ons progressief Beleid dat het volledig liet slopen om plaats te maken voor een van die betongieterijproducten die zo veel gezelliger zijn dan al die oude brol. Hopelijk was Minard filosoof genoeg om zich niet om te draaien in zijn graf.

In 1847 bouwde hij op aandringen van "Broedermin en Taelyver" - en dit op eigen kosten- de gekende Minard's schouwburg. Acht jaar voordien had hij daar vlakbij, op de Grote Huidevettershoek, naar voorbeeld van Walter Scott, zijn eigen woning gebouwd in gotische stijl. Alle vensters, van de kelder tot de zolder, waren ogivaal.

Er was een rotonde met 8 beelden, 6 graven en 2 gravinnen van Vlaanderen voorstellend. Een gotische wenteltrap leidde naar de eerste verdieping. Er was een Byzantijnse zaal en een Vlaamse Renaissancezaal.

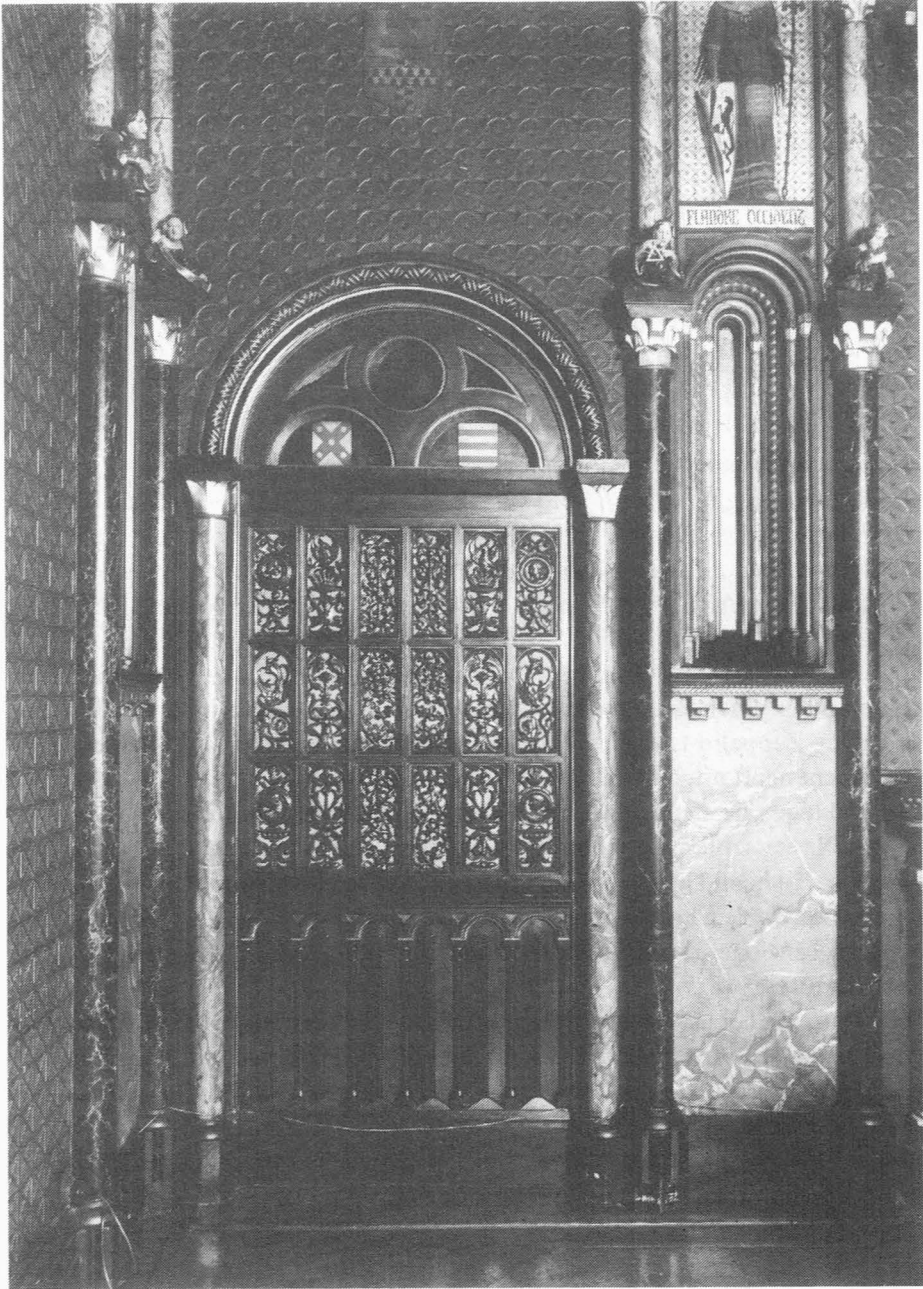
Dat het toch wel een zeer merkwaardige woning was wordt bewezen door het feit dat Leopold I met de koninklijke familie het kwam bezoeken in 1857 en dat Leopold II er terugkwam in 1866. Dit huis bestaat nu nog en is sinds precies een eeuw het lokaal van de Vrijmetselaarsloge "La Liberté".

In 1835 had Minard een klein antiek vaasje ten geschenke gekregen. Dit zou het vertrekpunt betekenen van een unieke oudheidkundige verzameling met meer dan 3.000 gecatalogeerde stukken. Na zijn dood in 1875 werd deze collectie openbaar verkocht, verkoop die 13 dagen in beslag nam. Alhoewel Baron Rotschild van Parijs sterke interesse betoonde voor het geheel, kon toch een belangrijk deel in Gent blijven.

Louis Minard stierf op 5 Augustus 1875. Het beeld op zijn praalgraf op het Campo Santo werd gebeiteld door de bekende beeldhouwer Isidoor Dubrucq.

7 Juni 1818

De regering van Lodewijk XVIII geeft aan het Gents stadsbestuur de 4 zilveren sleutels terug die gestolen werden bij de inname van Gent door La Bourdonnaye in 1792.

In een der kamers van het huis Minard.

7 Juni 1821

De Stad koopt de voormalige St-Sebastiaansschouwborg aan.
Zie ook "Ghendtsche Tydinghen" - 2000 - N° 6 - pp. 399-400.

7 Juni 1855

Om 19.45 uur valt er een meteor te St-Denijs-Westrem.

7 Juni 1880

Als gast van de "Cercle Artistique et Littéraire" komt Ferdinand de Lesseps spreken in de Rotonde van de Universiteit over zijn project om het Kanaal van Panama te graven.

7 Juni 1915

Warneford schiet een Duitse zeppelin neer.

De 24-jarige Reginald Warneford vervoegde in 1914 het Brits leger als oorlogsvrijwilliger bij het "Sportsman's Regiment", een infanterie-eenheid die hoofdzakelijk bestond uit atleten en sportlui. Na korte tijd gaat hij evenwel over naar de "Royal Navy Air Service" waar hij in Maart 1915 zijn vleugels haalt als piloot. Hij wordt geaffecteerd bij het "First Naval Squadron" in Duinkerken.

In de nacht van 6 op 7 Juni heeft Warneford, terwijl hij met zijn klein vliegtuigje boven Vlaanderen patrouilleert, de ontmoeting van zijn leven: deze met de Duitse Zeppelin L.Z.37 die op terugweg is van Londen waar hij een bombardement heeft uitgevoerd. Hij werpt zich met een vermetel enthousiasme in de strijd tegen de sterk bewapende luchtbus die hem onmiddellijk onder vuur neemt. Na verschillende manoeuvres slaagt hij er in zich boven de zeppelin te plaatsen. Hij heeft slechts enkele bommen bij. De eerste bommen die hij werpt missen hun doel en komen terecht in het Begijnhof van St-Amandsberg. Er rest hem nog één enkele bom. Hij mikt extra zorgvuldig, lost de bom en ... het wordt een voltreffer.

Men kan zich het effect voorstellen op dit met waterstof gevuld gevaarte: een vuurzee en een formidabele knal die heel Gent wakker schudt. Het verwrongen gloeiend geraamte van de zeppelin stort neer op het klooster van de Visitatie in de Gentstraat.

Men zal 26 verkoolde lijken uit het wrak halen, maar het vliegtuig van Warneford werd ook getroffen en hij moet een noodlanding maken op Port Arthur. Midden in de nacht in een vijandelijk gebied, slaagt hij er in met geïmproviseerde noodmiddelen zijn toestel wat op te lappen. Hij stijgt terug op en de Duitsers die kwamen aangelopen om hem gevangen te nemen komen enkele seconden te laat. In de spannendste film doet men niet beter.

Na het “Victoria Cross” gekregen te hebben, gaat hij op 17 Juni 1915 naar Parijs waar hem “La Légion d’Honneur” uitgereikt wordt. Hij begeeft zich daarna naar het vliegveld om een splinternieuwe Farman in ontvangst te nemen. Hij stijgt op met de Amerikaanse perscorrespondent Beach als passagier. Onmiddellijk na de start loopt er iets mis, het vliegtuig maakt een “roll” en beide inzittenden worden er uit geslingerd en vinden de dood.

Warneford had slechts 10 dagen kunnen nagenieten van zijn overwinning. Ze worden zeer zeldzaam, maar hier en daar kunt ge nog wel eens een zeer oude Gentenaar tegenkomen die u, een als souvenir zorgvuldig bewaard stukje aluminium, afkomstig van de zeppelin, zal tonen.

7 Juni 1965

Dood van Jef Crick in zijn huis in de Heyveldstraat.

Hij was een van de eerste redacteurs van “De Standaard” en van “Ons Volk ontwaakt”.

Vanaf 1926 was hij medewerker van “Het Volk”.

Van 1923 tot 1927 bewoonde hij enkele kamers van het Kasteel van Laarne en dat zal hem wel voldoende inspiratie gegeven hebben voor zijn historische roman “De Ridder van het Slot van Laarne”.

Deze verdediger van het Campo Santo werd er zelf begraven.

8 Juni 1577

Decreet van de Raad van Vlaanderen waarbij in elke parochie een Zondagschool moet opgericht worden.

8 Juni 1622

Het College van de Oudburg beslist aan Gaspard De Craeyer de portretten te bestellen van de koning en de koningin van Spanje. “En oock geresolteert is hem te doen maecken het conterfeitsele van den jeghen wordighen conynck van Spanien met de coninghine”. Deze schilderijen werden in 1625 geleverd, maar zijn verdwenen.

8 Juni 1622

De Gentse schepenen hadden aan Gaspard de Craeyer het werk besteld “Het Oordeel van Salomon”.

Het is op 8 Juni dat zij de laatste schijf van de verschuldigde som betaalden. Blijkbaar moeten zij zeer tevreden geweest zijn met het resultaat, want zij besloten aan de echtgenote van De Craeyer, Catherine Janssens van Duvelant een “Hoofcleed” te schenken ter waarde van 25 gulden. De nuchtere Katrien voelde

geen behoefte aan een dergelijk kleed en vroeg in de plaats de 25 gulden te ontvangen.

8 Juni 1836

Dood van Pierre Lammens.

Deze hoogleraar was de eerste bibliothecaris van de Universiteitsbibliotheek. In 1815 werd hij door Willem I naar Parijs gezonden om de teruggave te eisen van de handschriften, boeken, kunstvoorwerpen die door de Fransen uit ons land werden weggenomen. Als beloning werd hij benoemd tot "Ridder van de Orde van de Nederlandsche Leeuw".

In 1818 kocht de Staat zijn persoonlijke bibliotheek die 18.000 volumes bevatte.

Rector van de Universiteit in 1828-1829.

Als vrijmetselaar maakte hij deel uit van "Le Septentrion".

8 Juni 1837

De plannen van Louis Roelandt voor de bouw van een nieuwe schouwburg worden aanvaard.

8 Juni 1849

Geboorte te Antwerpen uit Gentse ouders van de beeldhouwer Julien Dillens. Hij behaalde de Prijs van Rome in 1877.

Deze leerling van Rodin maakte hier o.m. het standbeeld van Hippoliet Metdepenningen.

Ook beelden in de nissen van het stadhuis, langs de gotische kant, werden door hem gemaakt.

Hij stierf te Brussel op 24 December 1904.

8 Juni 1879

Inhuldiging van Jules Seys als Burgemeester van 't Zieklien.

Zie "Ghendtsche Tydinghen" - 2000 - N° 2 - pp. 110-111.

8 Juni 1907

Plechtige viering door zijn collega's, oud-studenten en sympathisanten van Professor Daniël Van Duyse.

Deze gekende ophtalmoloog, zoon van Prudens, werd geboren op 20 Maart 1852.

Docent in 1892, hoogleraar in 1901. Schreef meer dan 100 wetenschappelijke werken.

Als professor werd hij opgevolgd door zijn zoon Marnix.
Dood te Brussel op 27 September 1924.
Hij werd bijgezet in het familiegraf op het Campo Santo.

8 Juni 1925

Onthulling in het parkje voor de St-Annakerk van het standbeeld van Albert Mechelynck.

Deze figuur van betekenis voor de Liberale Partij werd geboren op 28 December 1854.

Doctor in de Rechten. Volksvertegenwoordiger in 1879. Provincieraadslid van 1884 tot 1904. Staatsminister. Ondervoorzitter van de Kamer in 1919.

Dood op 9 Maart 1924.

Reeds één jaar na zijn dood kreeg hij zijn standbeeld.

8 Juni 1996

Dood van Carlos Detremmerie.

Deze gekende Gentse grimeur werd geboren op 6 Mei 1918.

Lesgever van "Make-up" aan het Conservatorium.

Hij werd begraven op het Campo Santo.

9 Juni 1853

Geboorte van Jean Delvin.

Hij was een uitstekende student op het Atheneum en aangezien zijn tekentalent aangemoedigd werd door zijn ouders, trok hij naar de Academie waar hij onder de leiding van Theodoor Canneel de 3 hoogste teken- en schilderklassen volgde.

Nadien vervolmaakte hij zich te Antwerpen en te Brussel, samen met zijn vrienden Fernand Scribe en Graaf Jacques de Lalaing.

Op 28-jarige leeftijd wordt hij benoemd tot leraar aan onze Academie. In 1902 werd hij er Directeur van, maar bleef nochtans leraar van de schilderklas "Levend model".

Deze voortreffelijke schilder was eveneens een uitstekende leraar die zijn stempel gedrukt heeft op het artistiek leven in Gent.

Onder zijn leerlingen komen wij namen tegen zoals Albert Baertsoen, Gust en Leon De Smet, Jacques Bergmans, Maurice Dupuis, Jules De Bruycker, Valerius De Saedeleer, enz.

Ons Museum voor Schone Kunsten bezit een 20-tal werken van Delvin. Niet-tegenstaande het feit dat hij weinig exposeerde hangen er toch werken van hem in Brussel, Luik, Venetië, Parijs en Tokyo.

Hij was medestichter van “De Vrienden van het Museum”.

Delvin was vooral een dierenschilder met als uitverkoren model het paard. Deze vrijgezel die met zijn 2 zusters in de Rooigemstraat woonde was het tegenovergestelde van een bohémien. Hij verafschuwde slordige kledij, hij was streng van voorkomen, bedeesd, koel, aristocratisch en droeg steeds een zwarte redingote.

Hij hield niet van vrouwen, rookte niet, dronk niet, hield niet van moppen, was voorzichtig, wantrouwig, een eeuwige pessimist. Hij sprak traag en moeizaam, moest naar zijn woorden zoeken en zijn stem was rauw en stroef. Hij had een hekel aan de massa, aan het publiek, aan lofwoorden, aan manifestaties. Kortom, hij had alles tegen zich om sympathiek te zijn en werd, desniettegenstaande, een van de populairste leraars en directeurs van onze Academie. Het hoogtepunt was zijn cursus in de Kunstgeschiedenis: men verdrong zich letterlijk in het auditorium.

Hij stierf van keelkanker op 11 April 1922 en werd begraven op het Kerkhof van de Brugse Poort.

9 Juni 1922

Dood van Albert Baertsoen.

Deze melancholische schilder werd geboren op 9 Januari 1866.

Hij was zeker niet voorbestemd om een artistieke carrière te maken. Hij was immers de zoon van een rijke industrieel uit de katoenindustrie. Een normale evolutie zou in dit geval geweest zijn dat Albert eerst naar de Nijverheidsschool zou gaan om er zijn diploma te halen in de Spin- en Weefkunde en dan bij Papa in de zaak zou komen. Na enkele jaren zou hij dan afgevaardigde-beheerder worden om tenslotte de leiding van het bedrijf volledig over te nemen. Een probleemloze toekomst dus, zonder de minste financiële zorgen. En dat was nu iets dat Albert net niet wou.

Als hij 17 is - hij heeft juist zijn Atheneum beëindigd - maakt hij Vader Baertsoen kond van het feit dat hij kunstschilder wil worden. Ook al weer ongewoon: Vader meent dat het wel zal koelen zonder blazen en maakt geen bezwaren.

Maar het is nooit gekoeld en Albert was definitief vertrokken voor een schilders-carrière. Hij volgde lessen bij Gustaaf Den Duyts en bij Jean Delvin en hij is pas 20 jaar oud als zijn eerste expositie doorgaat in Brussel.

Maar Baertsoen schijnt een van die onrustige geesten te zijn die zich nergens definitief kunnen vestigen. Hij woont eerst een paar jaren in de omgeving van Dendermonde, gaat dan nog wat studeren in Parijs, maar niet voor lang, want kort daarna vinden wij hem in Londen. Enkele jaren later dan toch weer Parijs. Dan hangt hij een tijdje rond langs de kanten van Nieuwpoort en Diksmuide. Hij onderneemt een reis naar Venetië en huurt dan een woonschuit waarmee

Albert Baertsoen.

hij heel Zeeland afreist, zijn indrukken steeds vastleggend in schilderijen, etsen, tekeningen.

Op een gegeven moment komen wij hem tegen in Tilleur en gedurende de Eerste Wereldoorlog verblijft hij in Londen, maar in 1919 komt hij dan toch terug naar Gent waar hij de laatste jaren van zijn leven zal slijten.

Hij gaat wonen in het huis op de Coupure, op de hoek van wat toen nog de Bijlokekaai heette, maar later zou herdoopt worden in Albert Baertsoenkaai.

De best gekende werken van Baertsoen zijn de sfeervolle, droefgeestige stadsgezichten van zijn geliefd Gent: vervallen steegjes in de avondschemering, triestige, verlaten pleintjes, grauwe achtergevels aan de waterkant, mistige kaaien, de Leie op het einde van een triestige dag van onophoudende motregen.

Vandaar dat het woord "Baertsoensfeer" een begrip geworden is.

10 Juni 1584

Dood van de Duc François d'Anjou.

Deze broer van de Koning van Frankrijk Henri III werd geboren in Saint-Germain-en-Laye in 1554.

Aangetrokken door Willem de Zwijger speelde hij hier een ondergeschikte rol gedurende het Calvinistische Bewind.

Hij deed zijn Blijde Intrede in Gent op 20 Augustus 1582 en legde de volgende dag op de Vrijdagsmarkt de eed af van Graaf van Vlaanderen. Er volgde een

groot banket op het Stadhuis.

Niettegenstaande hij de steun bleef krijgen van de Prins van Oranje werd deze gevaarlijke en ambitieuze intrigant vrij vlug onpopulair.

10 Juni 1787

De Gedeputeerden van de Staten van Vlaanderen, terugkomend van Brussel waar zij van de Gouverneur-Generaal het intrekken hebben bekomen van een aantal hervormingsmaatregelen, worden te Gent met de uitbundigste geestdrift ontvangen.

Wat was er gebeurd? Wel, Jozef II, zoals altijd met goede bedoelingen maar met een totaal gebrek aan psychologisch inzicht, was er in geslaagd practisch iedereen tegen zich in het harnas te jagen. Na eerst de clerus misnoegd te hebben en dus onrechtstreeks de massa van de bevolking, had hij nu ook door ongenueanceerde administratieve en gerechtelijke hervormingen, ook nog middel gevonden om het verzet op te wekken van de edelen en de invloedrijke magistratuur.

Een delegatie van de Staten van Vlaanderen werd ontvangen door Albert von Saksen-Teschen en Maria-Christina, en de Gouverneur-Generaal ziende dat het menens was en een algemene opstand niet denkbeeldig, schorste de maatregelen op.

Op Zondag 10 Juni 1787, om 11 uur 's morgens kwam alhier een estafet uit Brussel met het bericht dat de gedeputeerden een "allergunstigste dispositie hadden bekomen, welke tydinghe seffens aen de Inzetenen wierd aangekondigd door het luyden van de Triomfklokken".

In de namiddag werden de afgevaardigden tot zéér ver buiten de stad tegemoet getrokken door duizenden mensen en werden zij ingehaald door onze 4 Souvereine Hoofdgilden, de dekens van de verschillende neringen, de Commissaris van het Magistraat, de voornaamste edellieden en door andere aanzienlijke personen, allen in koetsen gezeten. Omtrent een halve mijl buiten de stad werden de paarden van de 2 rijtuigen waarin de Heren Gedeputeerden gezeten waren uitgespannen en ze werden onder algemeen vreugdegeroep voortgetrokken door meer dan 400 man. De rijtuigen dan.

Aan de Keizerpoort werd een eresaluut gebracht door het geschut van een schip van de Nering der Vrije Schippers dat aldaar gemeerd lag.

Om 8 uur 's avonds reed de hele stoet bestaande uit meer dan 100 rijtuigen onder algemene toejuichingen langs de voornaamste straten naar het Stadhuis. Daarna begonnen "algemeyne Vreugde-Bedryven", t.t.z. het luiden der klokken, het spelen van de beiaard, het losbranden van het geschut en de verlichting van het Belfort. Onnodig te zeggen dat de straten volgepropt waren met een uitgelaten menigte.

En, om te besluiten, tot in de late uurtjes "Bal gratis op den Grooten Theater"

aangeboden door de 4 Hoofdgilden.

Zie ook "Ghendtsche Tydinghen" -1976 - N° 6 - pp. 260-263.

10 Juni 1802

Mgr. Fallot de Beaumont doet zijn intrede als 18e Bisschop van Gent.

Zoals de meeste bisschoppen van Gent was ook hij geen Gentenaar, zelfs geen Belg want hij werd in 1750 geboren in Avignon. Niet zo verwonderlijk want in 1802 leefden wij onder het Frans Regime.

Een kleine correctie: we zegden "Bisschop van Gent", maar het nieuw Bisdom Gent omvatte het Departement van de Schelde en van de Leie, anders gezegd ook nog een deel van het opgeheven Bisdom Brugge en het Bisdom Ieper. Alles samen toch 1.200.000 zielen.

Mgr. Fallot nam aanvankelijk zijn intrek in het huis op de Zandberg waar later Jan Frans Willems zou sterven, om vervolgens te verhuizen naar het Hotel Snoeck in de St-Jacobsnieuwstraat.

Voor hem was dat een serieuze bevordering want hij was daarvoor Bisschop van Vaison, een klein bisdom van slechts 43 parochies.

Zijn benoeming werd door de Gentse clerus gunstig onthaald. Bij zijn aankomst stond hij hier voor een immense taak: de reorganisatie van een bisdom dat sedert de aanhechting bij Frankrijk totaal ontredderd was. Zijn onmiddellijke voorganger, Mgr. von Lobkowitz was immers hals over kop vertrokken toen de Fransen naderden. En dat was dan toch al 7 jaar geleden.

Maar Fallot beschikte over een uitgesproken organisatietalent en pas één maand na zijn aankomst had hij reeds zijn uitgestrekt bisdom in 3 administratieve eenheden ingedeeld.

Hij spande zich in om de volksdevotie, die tijdens de revolutiejaren teloorgegaan was, nieuw leven in te blazen. De oude broederschappen werden opnieuw ingericht en er kwamen weer processies en bedevaarten.

Het aanvankelijk enthousiasme waarmee hij hier ontvangen werd begon toch wat te bekoelen toen bleek dat hij een blinde verering had voor Napoleon. Bij iedere overwinning van deze laatste was er een plechtig Te Deum en een herderlijk schrijven. Ook zijn jaarlijkse omzendbrief aan de clerus waarin de priesters aangemaand werden een morele druk uit te oefenen op de gelovigen voor het welslagen van de Conscriptie werd niet door iedereen geapprecieerd. Al evenmin zijn herderlijk schrijven waarbij opgelegd werd ieder jaar op 15 Augustus de feestdag van de H. Napoleon te vieren.

Hij had het bij velen helemaal verknoeid wanneer hij de Keizerlijke Catechismus goedkeurde die toch wel enkele merkwaardige passages bevatte. Luister maar: op de vraag "Zijn er geen bijzondere beweegredenen die ons meer verbinden aan Napoleon de Eerste, onze Keyzer?" luidde het antwoord: "Ja, want het is hij die God in de moeilijke tijdsomstandigheden verwekt heeft om den

openbaren godsdienst der heylige religie van onze voorouders te herstellen en er de beschermer van te zijn.”

Volgde dan een naar te veel wierook stinkende litanie die eindigde met de zin: “Diegenen die aan hun plicht t.o.v. de Keizer zouden tekortkomen zouden zich plichtig maken van de eeuwige verdoemenis.”

Het is dan ook niet te verwonderen dat, wanneer Mgr. Fallot de Beaumont in 1807 Gent verliet er niemand echt om treurde.

10 Juni 1839

Josse Delehaye wordt gerevoqueerd als Procureur des Konings.

Een naam die de doorsnee Gentenaar niets meer zegt, nochtans was hij hier gedurende 2 jaar Burgemeester en speelde hij een belangrijke rol op het nationaal vlak.

Hij behaalt zijn diploma van Dr. in de Rechten aan onze Universiteit in 1824 en laat zich inschrijven aan de Gentse Balie. Bij de Omwenteling van 1830 vervoegt hij de rangen van de patriotten en wordt in November van hetzelfde jaar verkozen tot lid van het Nationaal Congres. In 1832 wordt hij Procureur des Koning benoemd in Gent.

Bij de wetgevende verkiezingen van 1839 komen de Liberalen hier niet op. Ze zijn wel sterk op het lokaal vlak, maar maken geen kans in het arrondissement omdat de buitengemeenten toch traditioneel katholiek stemmen.

Er zijn hier wel 2 concurrerende katholieke lijsten. Een lijst gesteund door het blad “Le Constitutionnel des Flandres” en die ook de goedkeuring geniet van de Bisschop. Een andere lijst wordt gesteund door “Le Journal des Flandres” en door “De Vaderlander” en wordt hevig bekampt door het Bisdom.

Merkwaardig genoeg worden deze beide elkaar bekampende lijsten aangevoerd door dezelfde persoon: Desmazières, zij het dan ook dat een paar dagen vóór de verkiezingen zijn naam geschrapt werd op de 2e lijst.

En wie staat er op die 2e lijst? De Procureur des Konings Delehaye. Dat werd destijds niet beschouwd als onverenigbaar.

Toch zint het Minister Nothomb niet dat Delehaye op een lijst staat die bestreden wordt door het Bisdom. Hij ontbiedt hem op zijn kabinet en eist de intrekking van zijn kandidatuur. De Minister vraagt hem: “Hoe zoudt gij stemmen in de Kamer indien gij verkozen werd?” “Volgens mijn overtuiging, mijn geweten” zegt Delehaye. Repliek van Nothomb: “Overtuiging! Geweten! Dat zijn ijdele woorden zonder betekenis.”

Delehaye weigert zijn kandidatuur in te trekken en geeft de grootst mogelijke rechtbaarheid aan dit gesprek. Zoals te verwachten was keurt “Le Constitutionnel des Flandres” de houding van de Minister goed. De andere bladen keuren ze af. De Orangistische “Messenger de Gand” spoort de liberalen aan om voor Delehaye te stemmen.

De dag vóór de verkiezingen wordt hij afgezet als Procureur des Konings. Dank zij de stemmen van de liberalen wordt Delehayé verkozen, maar... deze politiker met verstrekkende ambities (hij zou later Voorzitter van de Kamer worden) neemt een houding aan die hem de beste kansen biedt voor het verwezenlijken van zijn politieke ambities. Hij durft in de Kamer wel eens precies het tegenovergestelde zeggen van wat hij in de Gemeenteraad verklaard heeft. De liberalen zijn woest en geven hem allerlei namen, waaronder de meeste gebruikte luidt: “Dokske den Draojer”.

In 1855 wordt hij als kopman van de katholieken Burgemeester van Gent. Hij bleef dit 2 jaar maar heeft hier op het Stadhuis niet veel potten gebroken. Hij werd als burgemeester opgevolgd door Charles de Kerchove.

10 Juni 1908

Dood te Gent van Victor Deneffe.

Deze chirurg, ophthalmoloog, historicus en belletrist werd in Namur geboren op 23 Juni 1835.

Na het Atheneum in Namur promoveerde hij in 1861 aan de Gentse Universiteit tot Dokter in de Geneeskunde en behaalde het speciaal doctoraat in de chirurgische wetenschappen in 1864. Hoogleraar in 1873.

Vanaf 1864 reisde hij een groot deel van de wereld af om heelkundig materiaal uit de oudheid te verzamelen. Deze imposante, unieke collectie die vroeger bewaard werd in het Museum voor de Geschiedenis der Wetenschappen kan nu bekeken worden in het Museum voor de Geschiedenis van de Geneeskunde in het Pand, Onderbergen. (Dit museum is niet doorlopend open, maar kan wel bezocht worden na telefonische afspraak op het nummer 09.223.08.32).

Deze vrijgezel was een actief lid van de Maatschappij voor Geschiedenis en Oudheidkunde te Gent waarvan hij de medestichter was.

Liberaal gemeenteraadslid van 1881 tot 1907 was hij een hardnekkige verdediger van de restauratie van het Stadhuis volgens de oorspronkelijke plannen van de Waghemakere en Keldermans. Vandaar dat dit plan soms ook het “Plan Deneffe” genoemd werd.

Bij zijn emeritaat in 1905 werd hem een medaille aangeboden die ontworpen werd door Domien Van den Bossche.

Hugo COLLUMBIEN